

UZASADNIENIE

Stanowisko powódki / pozwanej wzajemnej

Co do powództwa głównego:

Powódka (...) A.M., M. B. spółka komandytowa z siedzibą w Ł. w pozwie wniesionym 20 kwietnia 2022 r. (vide: koperta nadawcza k. 84), wniosła o:

I. zakazanie pozwanej (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w S. produkcji, reklamowania oferowania, wprowadzania do obrotu, importu oraz eksportu na terytorium Unii Europejskiej:

a. skarpet oznaczonych przez pozwaną (...), charakteryzujących się łącznie tym, że: (...)

b. skarpet charakteryzujących się tym, że(...)

II. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki bezpodstawnie uzyskanych korzyści, stanowiącej zysk osiągnięty przez pozwaną w wyniku sprzedaży towarów przedstawionych w punkcie I a i I b pozwu, przy czym – jak podano w pozwie - dokładna kwota żądania sprecyzowana miała zostać w toku postępowania w zależności od wyników postępowania dowodowego i ewentualnego wykonania wniosku o udzielenie informacji;

III. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu.

Powódka wskazała w uzasadnieniu pozwu, że prowadzi działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu i wprowadzaniu do obrotu skarpet charakteryzujących się asymetrycznością wzoru na skarpetach stanowiących parę. Działalność została zapoczątkowana przez poprzedników prawnych powódki w 2015 r. w osobach wspólników spółki cywilnej (...) s.c.” A. M. i M. B., na których rzecz zostały zarejestrowane prawa wyłączne do wzorów wspólnotowych:

- o numerze (...), zarejestrowanego z pierwszeństwem od 23.04.2019 r., o postaci wskazanej w treści pozwu (świadcstwo rejestracji – k. 27 – 30),

- o numerze (...), zarejestrowanego z pierwszeństwem od 8.03.2021, o postaci wskazanej w treści pozwu (świadcstwo rejestracji – k. 31 – 33).

Naruszenie wskazanych wzorów przez pozwaną stanowiło źródło roszczenia powódki.

Uzasadniając legitymację procesową czynną, powódka wskazała, iż 3 stycznia 2021 r. do spółki cywilnej dołączył kolejny podmiot – (...) sp. z o.o. Skoro składnikiem majątku wspólnego spółki cywilnej były m.in. przedmiotowe wzory wspólnotowe, to - jak podała strona powodowa – zostały one objęte z mocy art. 863 k.c. wspólnością łączną wspólników spółki cywilnej.

Wyjaśniono, że spółka cywilna została następnie przekształcona w (...) A.M., (...) spółka komandytowa z siedzibą w Ł..

Na przekształconą spółkę przeszły wszystkie prawa spółki przekształcanej.

Powódka podała, że pozwana wprowadza do obrotu towary, które ucieleśniają wzory przedmiotowe wspólnotowe.

W ocenie powódki, wzory wykorzystywane przez pozwaną naruszają przysługujące jej prawa wyłączne w następujący sposób:

- co do wzoru o numerze (...)– skarpety tworzą asymetryczną parę. Jedna z nich przypomina (...)Druga skarpetka posiada (...)

Zdaniem powódki, występujące we wzorach różnice (brak kontrastującej barwy ściągacza, drobne elementy tworzące mozaikę na ciemnym tle jednej ze skarpet różne w zależności od modelu, odmienny kolor ciemnego tła w jednej ze skarpet czy dodatkowy napis w górnej części w przypadku jednego z modeli), mają znaczenie drugorzędne. Nie wpływają tym samym na ogólne wrażenie wywierane przez wzór, które jest takie samo jak w przypadku wzoru powódki;

- co do wzoru o numerze (...) – wzór pozwanej jest tworzony przez wiele pojedynczych elementów:(...). Tło posiada zbliżony kolor do wzoru powódki. Elementy wzoru omijają piętę oraz materiał na palcach.

W ocenie powódki, inny kolor ściągacza skarpety oraz mniejsza liczba wizerunków tworzących wzór, nie wpływają na odmiennosć ogólnego wrażenia wywieranego na zorientowanym użytkowniku.

Powódka stwierdziła, że temat przewodni każdego z wymienionych wzorów można przedstawić w zróżnicowany sposób, co ma znaczenie w kontekście oceny ogólnego wrażenia wywieranego na zorientowanego użytkownika. Strona powodowa zaprezentowała zestawienie produktów z motywami(...), argumentując nim szeroki zakres swobody twórczej projektantów.

Powódka uzasadniając roszczenie o nakazanie pozwanej zaniechania działań stanowiących naruszenie przysługujących jej praw wyłącznych na podstawie art. 89 ust. 1a Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz. U. UE. L. z 2002 r. Nr 3, str. 1; dalej jako rozporządzenia 6/2002) wskazała, że pozwana korzysta ze wzorów, które nie wywołują odmiennego ogólnego wrażenia na zorientowanym użytkowniku, niż chronione wzory powódki.

Powódka za podstawę roszczenia o zapłatę odszkodowania przez pozwaną wskazała przepis z art. 287 ust. 1 w zw. z art. 292 ust. 1 p.w.p. i w zw. z art. 89 ust. 1d Rozporządzenia nr 6/2002. Odszkodowanie wyczerpywało się w wysokości całego zysku osiągniętego przez pozwaną z tytułu sprzedaży ww. towarów.

Co do powództwa wzajemnego

W odpowiedzi na pozew wzajemny o stwierdzenie nieważności wzorów wspólnotowych, pozwana wzajemna wniosła o oddalenie powództwa wzajemnego. zarzuciła, że wzory ukazane przez pozwaną nie pozwalają na podważenie nowości lub indywidualnego charakteru wzorów chronionych. Wydruki przedstawione przez powódkę wzajemną nie pozwalały na odczytanie dat, adresów URL. Budziły także wątpliwości względem prawdziwości zawartych w nich informacji. Pozwana wzajemna odmówiła mocy dowodowej zaofiarowanych przez powódkę wzajemną wydruków.

Zakwestionowała równoległe oświadczenia powódki wzajemnej dotyczące dat ujawnienia wzorów przedstawionych na wydrukach załączonych do pozwu wzajemnego. Zaprzeczyła nadto twierdzeniu, że „rozpatrywane w niniejszym postępowaniu wzory były znane wiele lat wcześniej, na długo przed zgłoszeniem ich przez (pozwaną wzajemnie) do ochrony w EUIPO”. Podkreśliła przy tym, że żaden z prezentowanych wzorów nie jest identyczny ze wzorem zarejestrowanym na rzecz pozwanej wzajemnie.

Strona pozwana wzajemnie wskazała, że indywidualnego charakteru wzoru nie niweczy wcześniejsze występowanie na rynku cech wzoru osobno w różnych produktach. Za indywidualny charakter odpowiadają łącznie wszystkie cechy wzoru.

Co do zarzutu istnienia własnych praw wyłącznych po stronie powódki wzajemnej pozwana wzajemnie wskazała, że ze względu na zasadę pierwszeństwa oraz późniejsze pierwszeństwo praw ze wzorów, na które powołuje się powódka wzajemna, nie wyłączają one bezprawności działań. Fakt zarejestrowania wzorów nie blokuje możliwości dochodzenia roszczeń przez pozwaną wzajemnie.

Pozwana wzajemnie odnotowała sprzeczność twierdzeń strony przeciwnej. Przeprowadzając analizę ogólnego wrażenia wywoływanego na zorientowanym użytkowniku przez wzory pozwanej wzajemnie oraz własne wzory,

powódka wzajemna przyjęła kryteria oceny inne, niż przy porównaniu wzorów pozwanej wzajemnie oraz wzorów przywołanych w argumentacji dotyczącej ich nieważności. Zaznaczyła przy tym, że wskazane przez pozwaną różnice występujące między wzorami to w przeważającej części detale, których rola w tworzeniu ogólnego wrażenia we wzorach jest nieznaczna.

Strona pozwana wzajemnie podkreśliła, że publiczne ujawnienie wzorów o numerach (...) oraz (...) nastąpiło przed ich rejestracją. Ujawnienie miało miejsce w czasie krótszym niż 12 miesięcy poprzedzających rejestrację. Tak zatem, stosownie do treści art. 7 ust. 2 Rozporządzenia 6/2002, nie niweczy ono nowości wzorów.

Stanowisko pozwanej/powódki wzajemnej

Co do powództwa głównego

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o:

- oddalenie powództwa w całości,
- oddalenie wniosku powódki o wezwanie pozwanej do udzielenia informacji,
- zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Pozwana podniosła zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powódki. Zdaniem pozwanej powódka nie wykazała wstąpienia w prawa i obowiązki podmiotu posiadającego prawa wyłączne ze wzorów wspólnotowych nr (...) i (...). Zdaniem pozwanej, prawa z rejestracji wzorów przemysłowych przysługują (...) s.c. A. M., M. B.. W konsekwencji, zdaniem, pozwanej, nie zastosowała ona w swoich produktach wzorów zarejestrowanych na rzecz powódki.

Pozwana podniosła zarzut nieważności wzorów wspólnotowych nr (...)i (...) ze względu na brak przesłanek nowości i indywidualnego charakteru. Podała, że wskazane wzory były znane przed ich zgłoszeniem do rejestracji przez powódkę. Skarpety z wzorem (...) istniały na rynku co najmniej od 2016 r., te z wizerunkiem (...) od 21 grudnia 2018 r.

Pozwana wskazała, że jest uprawniona na podstawie umowy licencyjnej zawartej z S. M., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...), do korzystania ze wzorów o numerach (...) oraz (...) zarejestrowanych przez niego.

W wyniku porównania wzorów powódki i pozwanej zawierających wizerunek (...) pozwana wskazała następujące elementy różniące wzory: kolor ściągaczy, inne pozycje (...), wielkość i gęstość elementów, kształt i kolor (...), wizerunek (...), oznaczenie nazwy i logo producenta (pozwanej) na podeszwie skarpety. Zaliczyła je do różnic dotyczących istotnych cech postaciowych – zestawienia linii, konturów; wskazuje, że są widoczne oraz wizualnie postrzegalne w czasie normalnego użytkowania.

Pozwana podkreśliła, że jej wzór stanowią skarpety tworzące parę, w przeciwieństwie do skarpet oferowanych przez powódkę. Przywołała także odmienny niż u powódki, sposób pakowania produktów. Skarpety pakowane są w puszkę i karton, co tworzyło oryginalny charakter kwestionowanych wzorów. Podkreśliła, że stosowane przez nią wzory wywołują u zorientowanego użytkownika odmienne ogólne wrażenie. Odmienność ogólnego wrażenia nie musi być wyraźna. Wystarczające są różnice powodujące odmienność ogólnego wrażenia zorientowanego użytkownika.

Pozwana wskazała na konieczność porównania zarówno podobieństw, jak i różnic istniejących między wzorami oraz ich znaczenia dla całego wzoru. W ocenie pozwanej, podobieństwo wzorów kończy się na ich charakterze oraz przeznaczeniu.

Pozwana zakwestionowała zarzut powódki dotyczący naśladowania jej wzoru przez produkty pozwanej.

Odnosząc się do roszczenia powódki o zasądzenie bezpodstawnie uzyskanych korzyści pozwana stwierdziła, że także ono powinno zostać oddalone. Powódka nie wskazała bowiem kwoty żądania, bezpodstawnie uzależniając

doprecyzowanie żądania od wyników postępowania dowodowego i realizacji wniosku o udzielenie przez pozwaną informacji.

Co do powództwa wzajemnego

W pozwie wzajemnym pozwana wniosła na podstawie art. 25 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 Rozporządzenia Rady (WE) 6/2002, o:

I. stwierdzenie nieważności wzoru wspólnotowego nr (...) zarejestrowanego na rzecz pozwanej wzajemnie ze względu na niespełnienie wymogów nowości i indywidualnego charakteru w rozumieniu definicji zawartej w art. 5 i 6 Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;

II. stwierdzenie nieważności wzoru wspólnotowego nr (...) zarejestrowanego na rzecz pozwanej wzajemnej ze względu na niespełnienie wymogów nowości i indywidualnego charakteru w rozumieniu definicji zawartej w art. 5 i 6 Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Domagała się także zasądzenia na jej rzecz od zwanej wzajemnie kosztów procesu.

Co do braku spełnienia przesłanek nowości i indywidualnego charakteru przez wzory zarejestrowane na rzecz pozwaną wzajemnie powódka wzajemna stwierdziła, że sporne wzory wykazują duże podobieństwo do wzorów istniejących na rynku w czasie przed ich publicznym ujawnieniem przez pozwaną wzajemnie.

Na podstawie sporządzonych wykazów powódka wzajemna stwierdziła, że skarpety ze wzorem (...) zostały wprowadzone do obrotu co najmniej w 2016 r., a skarpety z wizerunkiem (...) w dniu 21 grudnia 2018 r.

W ocenie powódki wzajemnej, kwestionowane wzory nie są w wystarczającym stopniu oryginalne, by wywoływały u zorientowanego użytkownika ogólne wrażenie odmienne od ogólne wrażenia wywoływanego przez wzory funkcjonujące wcześniej w obrocie.

Wyszczególniła cechy wcześniejszych wzorów niweczące w jej ocenie nowość i indywidualny charakter skarpet ze wzorem (...): motyw nawiązujący (...)

W odniesieniu do charakter skarpet z wizerunkiem (...), powódka wzajemna odnotowała: przedstawienie (...) w różnych pozycjach, jednolite tło, również w kolorze (...), widoczne elementy (...).

Strona zaznaczyła, że przed datą zgłoszenia przez pozwaną wzajemnie spornych wzorów, w obrocie funkcjonowały produkty o takich samych cechach jak wzory objęte ochroną. Taki stan determinował brak nowości i indywidualnego charakteru wzorów wspólnotowych.

Zarządzeniem z dnia 4 lipca 2022 roku, zawiadomieni zostali o toczącym się procesie o stwierdzenie nieważności wzorów wspólnotowych pozostali ich współwłaściciele w osobach A.M. i M. B..

Podstawę prawną poinformowania ich o żądaniu pozwu wzajemnego i prawie przystąpienia do procesu stanowił przepis z art. 84 ust. 3 Rozporządzenia Rady (WE) i art. 76 k.p.c.

Współwłaściciele wzorów przystąpili do sprawy w charakterze interwenientów ubocznych po stronie powodowej.

Stanowisko interwenientów ubocznych

Interwenienci ubocznymi poparli argumentację powódki i przyłączyli się do jej stanowiska.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2022 roku, Sąd oddalił wniosek powódki – pozwanej wzajemnie o udzielenie informacji (vide: postanowienie Sądu Okręgowego k. 478).

Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił zażalenie powódki – pozwanej wzajemnie na postanowienie o oddaleniu wniosku o udzielenie informacji (vide: postanowienie Sądu Apelacyjnego k. 611).

Ustalenia Sądu w zakresie stanu faktycznego sprawy:

Powódce – pozwanej wzajemnej (...) A.M., (...) spółki komandytowej z siedzibą w Ł. przysługują prawa wyłączne do wzorów wspólnotowych:

a) o numerze (...), zgłoszony i zarejestrowany 23.04.2019 roku, o następującej postaci:

b) o numerze (...), zgłoszony i zarejestrowany 8 marca 2021 roku, o następującej postaci:

DOWÓD: wydruk z rejestru wzorów wspólnotowych EUIPO k. 499-507, aktualny na dzień zamknięcia rozprawy – vide: informacja przekazana przez przewodniczącą składu orzekającego na rozprawie w dniu 27 lutego 2023 roku (adnotacja w protokole oo.03.50).

S. M. dokonał rejestracji w dniu 22 lutego 2022 roku pod numerem(...) wzoru wspólnotowego przedstawionego poniżej:

wzór (...)

W dniu 2 marca 2022 roku S. M. dokonał rejestracji wzoru wspólnotowego pod numerem (...), przedstawionego poniżej:

wzór (...)

DOWÓD: świadectwa rejestracji k. 269- 282

Pozwana – powódka wzajemna zawarła z S. M. w dniu 6 kwietnia 2022 roku, na czas oznaczony 3 lat, umowę licencyjną, niewyłączną, na korzystanie ze wskazanych powyżej, dwóch wzorów wspólnotowych.

/okoliczność niesporna/

Pozwana – powódka wzajemna wprowadza do obrotu skarpety ze wzorami wspólnotowymi za pomocą sklepu internetowego. Korzysta także z sieci dystrybucji osób trzecich, w tym sieci drogerii należących do spółki (...) Spółka z o.o. oraz sieci marketów (...) sp. z o.o. sp. k.

/okoliczność niesporna/

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka P. O. na mocy art. 458(10) k.p.c. (vide: adnotacja w protokole oo.01.50 k. 643).

Wskazać należy, że dowód z osobowych źródeł dowodzenia faktów spornych w postępowaniu gospodarczym ma charakter subsydiarny.

Strona wnosząca o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka nie wykazała, by udowodnienie wcześniejszego ujawnienia wzorów nie mogło nastąpić w drodze dowodu z innych źródeł, jak choćby z dokumentów, otwarcia stron internetowych, wyników archiwum cyfrowego. Samo zaś autorstwo wzorów stanowiło okoliczność nie zostało zakwestionowane przez pozwaną – powódkę wzajemną. Następstwo prawne zostało przy tym wykazane dokumentami.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że ujawnienie w rejestrze wzorów wspólnotowych o numerze (...) i o numerze (...)ze wskazaniem tytułu własności po stronie powodowej Spółki(...) A. M., M. B.spółki komandytowej z siedzibą w Ł., czyniło bezprzedmiotowym prowadzenie dowodów na okoliczność przekształceń podmiotowych spółki cywilnej.

Okoliczności te przestały być istotne dla rozstrzygnięcia w obliczu treści artykułu 17 Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, determinując ich pominięcie z mocy art. 227 k.p.c. a contrario.

Tożsama argumentacja odnośnie subsydiarności dowodu z zeznań świadków towarzyszyła Sądowi przy pominięciu dowodu z zeznań świadków: B. D., S. M. i N. K..

Co się zaś tyczy autorstwa projektu wzorów, pozwana wzajemnie nie zaprzeczyła autorstwa wzorów w osobie S. M., co czyniło jego dowodzenie oczywiście zbędnym z mocy art. 229 k.p.c.

Sięgając różnic między wzorami, wskazanych w tezie dowodowej wskazać należy, iż okoliczność ta nie należy do faktów (zdarzeń świata zewnętrznego). Stanowi kwestię normatywną. Tym samym dowodzenie oceny oznaczonego stanu rzeczy, jako sprzeczne z istotą dowodu, było niedopuszczalne.

Sąd zważył co następuje:

Odnośnie zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej strony powodowej – pozwanej wzajemnie.

Podniesiony zarzut był nieskuteczny.

Według treści wpisów w rejestrze wzorów wspólnotowych EUIPO, na dzień zamknięcia rozprawy powód – pozwana wzajemna, była właścicielką wzoru wspólnotowego o numerze (...) oraz wzoru wspólnotowego o numerze (...). Okoliczność ta, z mocy art. 17 w zw. z art. 14 ust. 1 Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 stanowiła o posiadaniu przez powódkę – pozwaną wzajemnie uprawnienia do dochodzenia roszczeń z praw wyłącznych z mocy art. 19 ust. 1 powyższego Rozporządzenia.

Stanowisko strony pozwanej – powódki wzajemnej, jakoby legitymacja procesowa czynna podlegała ocenie na chwilę wniesienia pozwu, była chybiona z dwóch przyczyn.

Po pierwsze, zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c., sąd wydaje wyrok biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

W chwili zamknięcia rozprawy, prawa wyłączne do wskazanych powyżej wzorów wspólnotowych przysługiwały powódce – pozwanej wzajemnie (...) A. M., M. B. sp. k. w Ł., co wynikało z treści rejestru EUIPO.

Po drugie, nawet gdyby pozwana – powódka wzajemna z właściwym sobie pojmowaniem przepisu z art. 316 § 1 k.p.c. odmówiła racji jego zastosowania dla oceny legitymacji procesowej czynnej, to aktualnym pozostawały rozważania Sądu odnośnie skutków prawnych wynikających z przekształceń spółki cywilnej w spółkę komandytową. Argumentacja w tym zakresie została wskazana w uzasadnieniu postanowienia Sądu oddalającego wniosek o udzielenie informacji. Sąd wyjaśnił, iż przedmiotowe wzory wspólnotowe zarejestrowane zostały pierwotnie na rzecz A. M. i M. B. – wspólników spółki cywilnej działającej pod nazwą (...) spółka cywilna, co wynikało z treści świadectw rejestracji k. 27-35.

Na mocy aneksu do umowy spółki cywilnej z dnia 3 stycznia 2022 roku, do spółki cywilnej przystąpiła w charakterze wspólnika (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł., czego dowodziła kopia aneksu k. 36-38.

Faktu zawarcia aneksu do umowy spółki cywilnej pozwana – powódka wzajemna nie zakwestionowała.

Odpis z KRS powodowej Spółki wykazał przekształcenie spółki cywilnej w spółkę osobową na mocy przepisu z art. 551§2 k.s.h.

Zasada ciągłości podmiotowej spółki przekształcanej wynika z art. 553 k.s.h. Przekształcona spółka pozostawała zatem kontynuatką praw i obowiązków spółki przekształcanej (tu: spółki cywilnej). W konsekwencji, prawa wyłączne do zarejestrowanych wzorów wspólnotowych przysługujące wspólnikom spółki cywilnej, stanowiły mienie powodowej

Spółki na mocy przepisu z art. 553 k.s.h. w zw. z art. 14 ust. 1 Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, dyskwalifikując dodatkowo zarzut pozwanej – powódki wzajemnej.

Odnosnie powództwa głównego

W ocenie Sądu, powód nie wykazał przesłanek warunkujących zastosowanie sankcji z art. 89 Rozporządzenia Rady (WE) 6/2002. Argumentacji strony powodowej co do skuteczności roszczeń zakazowych z prawa wyłącznego, Sąd nie podzielił.

Ocena Sądu orzekającego w zakresie dezaprobaty roszczenia strony powodowej pozostaje aktualną w stosunku do tej, stanowiącej podstawę oddalenia roszczenia informacyjnego.

Na dzień zamknięcia rozprawy powód nie podważył skutecznie argumentacji Sądu, wdając się wyłącznie w polemikę będącą wyrazem niezadowolenia z rozstrzygnięcia Sądu w zakresie wniosku o udzielenie informacji.

Dla przejrzystości, Sąd powtórzy argumenty i wnioski towarzyszące ujemnej ocenie roszczenia informacyjnego.

Zgodnie z art. 10 Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 wyznaczającego zakres ochrony wzoru wspólnotowego, chroniony jest wzór, który nie wywołuje u poinformowanego użytkownika innego ogólnego wrażenia (ust. 1). Ustęp 2 podaje, iż dla określenia zakresu ochrony należy wziąć pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru. Do naruszenia praw wyłącznych ze wzoru dojdzie w przypadku identyczności z wzorem wspólnotowym wzoru zastosowanego (zawartego) w kwestionowanym produkcie lub istnienia różnic sięgających nieznaczących szczegółów. Punktem odniesienia jest zorientowany użytkownik.

Podążając za głosem judykatury wyrażonym w orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Unii Europejskiej wskazać należy, że zorientowany użytkownik, to taki użytkownik, który jest bardziej wnikliwy, posiadający lepszą znajomość przedmiotu, stanu wzornictwa. Nie jest to przy tym użytkownik wykazujący przeciętną uwagę. Jest to osoba szczególnie uważna z racji swego doświadczenia lub posiadanej, rozległej wiedzy o danym sektorze (tak: wyrok TS z dnia 20.10.2011 r. w sprawie C – 281/10; por. wyrok Sądu UE z 13.06.2019 w sprawie T – 74/18).

Zorientowany użytkownik pomija przy tym automatycznie takie elementy wzoru, które są typowe, wspólne dla wszystkich produktach tego rodzaju. Koncentruje się na jego właściwościach, oddających twórczą swobodę lub odbiegających od normy (por. wyrok z dnia 22.06.2010 r. w sprawie T-153/08; z dnia 16.12.2010 r. w sprawie T-513/09, z dnia 13.11.2012 r. w połączonych sprawach T – 83/11 i T – 84/11). Nie jest jednak przeciętnym konsumentem. Powinien być bowiem wykwalifikowany i w szczególny sposób poinformowany. Taki konsument, świadomie kupując towar, w którym wzór jest wcielony, zna rynek danych produktów i różne nazwy handlowe przedsiębiorstw, które je wytwarzają (por. decyzja III IO EUIPO z 9.12.2009 r., R 1285/2008-3, „montres”, pkt 44).

Sąd ponownie podkreśla, iż porównanie wzorów różni się od ryzyka konfuzji konsumentkiej, z jaką mamy do czynienia w prawie znaków towarowych. Sięga ono niedoskonałej pamięci konsumenta w zakresie znaków towarowych innego przedsiębiorcy i wynikających z tego konsekwencji dla ryzyka pomylenia przedsiębiorcy, z którego znakiem towarowym związany jest dany produkt lub usługa.

W przypadku wzorów porównania dokonuje się w bezpośredni sposób (por. wyrok z dnia 22.06.2010 r. w sprawie T-153/08; z dnia 16.12.2010 r. w sprawie T-513/09, z dnia 9.09.2011 r. w sprawie T – 10/08).

Argumentacja strony powodowej odnosząca się do niedoskonałości pamięciowych użytkownika i związanego z nią ryzyka konfuzji, pozostawała w obliczu odnotowanej dyferencji, bezprzedmiotowa.

Raz jeszcze podkreślić należy, że przy ocenie ogólnego odmiennego wrażenia relewantne pozostaje wrażenie wizualne wywoływane przez wzór jako całość. Podstawowe przy tym znaczenie ma ujęcie syntetyczne i całościowe, bez potrzeby sięgania na analityczne szukanie różnic (por. Anna Tischner, Przesłanki Zdolności rejestracji wzorów przemysłowych, w: System Prawa Prywatnego, tom 14 B Prawo własności przemysłowej pod red. R. Skubisza, W-wa 2012, s. 88).

Zdaniem Sądu, przy respektowaniu zaprezentowanej powyżej argumentacji, kwestionowane przez powódkę wzory pozwanej, wywołują u poinformowanego użytkownika inne, ogólne wrażenie.

Kreując dla potrzeb powyższej tezy model zorientowanego użytkownika Sąd miał na względzie osobę, która kupując skarpetki, chce się wyróżniać. Posiada odpowiedni poziom fantazji pozwalającej na odważne kreowanie garderoby, która w bogactwie oferty producenckiej, powinna wyróżniać się na tyle, by indywidualizować użytkownika. Taka potrzeba determinuje po stronie użytkownika wyższą znajomość stanu wzornictwa. Taki model użytkownika determinuje po jego stronie znajomość rynku skarpet, a także nazwy handlowe ich producentów.

Sąd miał także na względzie to, że stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru w sektorze tekstyliów (tu: skarpet), jest znaczny. Detale wzoru w analitycznej ocenie ogólnego wrażenia zdane jest zatem na niepowodzenie.

Mimo takiego ograniczenia w zakresie porównania wzorów, wzory pozwanej różnią się od wzorów zarejestrowanych na rzecz powódki.

W odniesieniu do wzoru o numerze (...), wzory pozwanej odróżnią się jaskrawością barw. Wprowadza ona dynamikę w odbiorze wzorów zmysłem wzroku.

Skarpeta obrazująca (...) nie ma podłużnych, brązowych pasów. Część zakrywająca stopę pozostaje w niej bardziej jednolita. Model nr 3 zawiera napis w części mającej naśladować (...), którego nie posiada wzór powódki. Sama zaś biała część skarpety w modelu nr 1 i 2 posiada większą liczbę (...), wprowadzając dodatkową dynamikę w odbiorze wzoru.

Skarpety zawierające wzór (...) różni kolorystyka i odmienne elementy przemysłu(...).

We wzorze pozwanej nr 1 zastosowane zostały motywy roślin (...), (...). Czarne tło różnych elementów pozostawia odmienne ogólne wrażenie od wzoru powódki.

Podobnie intensywność barw i różnica elementów wzoru pozwanej w modelu nr 2 wywołuje ogólne odmienne wrażenie.

Pozwana zastosowała jeden model (...)

Powódka nie posiada w swym wzorze motywów roślinnych.

Model nr 3 pozwanej posiada natomiast wyłącznie element (...), które w kształcie i barwie różnią się od tych elementów wzoru zastosowanego przez powódkę. (...) pozwanej są (...). Pozwana dystrybuje przy tym swe produkty z kwestionowanymi wzorami w opakowaniu z puszek umieszczonych w kartonie, które objęte są wzorem.

Podkreślenia przy tym wymaga, że w przypadku wzorów, porównania dokonuje się w bezpośredni sposób, analizując podobieństwa i różnice (por. wyrok z 22.06.2010 r. T – 153/08 Shenzen/Bosch; z dnia 16.12.2010 r. w sprawie T – 513/09 Jose Manuel Baena Grupo; z 16.06.2011 r. T – 68/10 Sphere Time; z 9.09.2011 w sprawie T – 10/08 Kwang Yang Motor).

Mając zatem na względzie, że porównania wzorów użytkownik dokonuje w sektorze tekstyliów (tu: skarpet) bezpośrednio (skarpety są dostępne w sklepach samoobsługowych), zorientowany użytkownik bez trudu dostrzeże różnice we wzorach powódki i pozwanej.

Odnosząc się do kwestii wzoru zastosowanego w skarpetach nie do pary wskazać należy, że pozwana nie udowodniła, by przed rejestracją wzoru powódki zostały ujawnione takie wzory. Nie podważyła tym samym nowości wzoru powódki w tym zakresie.

Nie zmienia to jednak oceny Sądu w odniesieniu do zakresu warunkującego ochronę praw wyłącznych według art. 10 ust. 1 Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002. Przesądzającą bowiem pozostaje argumentacja odnosząca się do

wywoływania u poinformowanego użytkownika innego ogólnego wrażenia, które wypełnia wzór stosowany przez pozwaną w odniesieniu do wzoru powódki o numerze (...). Nie dezawuuje go sam brak asymetrii zastosowanych w każdej ze skarpet.

Podobna argumentacja towarzyszyła sądowi przy ocenie ogólnego odmiennego wrażenia wzoru numer (...) ze wzorem powódki.

Wprawdzie powódka zarejestrowała wzór skarpety z motywem (...), ale sprzedaje produkt w połączeniu ze skarpetą „nie do pary”, to jest elementem roślinnym. Skarpety jednak, jako produkt nabywany w parze, determinuje ocenę ogólnego wrażenia w odniesieniu do pary, w której został on zastosowany. Nie kupuje się bowiem i nie sprzedaje pojedynczych skarpet.

Pozwana korzysta w swoich produktach z tożsamego wzoru dla każdej skarpety w parze. Już ta cecha wyraźnie odróżnia kwestionowany wzór od wzoru powódki. Zorientowany użytkownik dokonujący bezpośredniego porównania produktów zawierających wzór każdej ze stron, odróżni je bez potrzeby analizy poszczególnych cech wzorów.

Niezależnie od powyższego, wzór skarpety z motywem (...) wywołuje odmienne ogólne wrażenie.

Pozwana korzysta ze wzoru z (...) w dwóch pozycjach siedzących. Liczba zwierząt jest ograniczona, pozwalając na wyraźną percepcję tego motywu z uwagi na jego spore rozproszenie na niewielkiej powierzchni.

Tło skarpety posiada intensywniejszy (...) kolor. Gałązki (...) są jednorodne. Nie ma ściągacza w innej barwie.

Wzór powódki przedstawia obraz (...) zarówno w pozycji siedzącej, jak i samą głowę zwierzęcia. Gałązki(...) są mniejsze, (...). Liczniejsze motywy wyraźnie zagęszczają wzór, a przez zastosowanie ściągacza w innej barwie niż tło skarpety, element (...) przestaje być dominującym. Sam przy tym (...), co różni go od intensywnego koloru pozwanej.

Zorientowany użytkownik przy bogatej ofercie kolorów skarpet w barwie(...), orientuje się także w jego odcieniach.

Powyższe cechy dystynktywne determinowały oddalenie powództwa o ochronę praw wyłącznych powódki z zarejestrowanych wzorów wspólnotowych z mocy art. 89 ust. 1 Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 a contrario. Wzory pozwanej wywołują ogólne odmienne wrażenie u zorientowanego użytkownika.

Okoliczności przeciwnej powódka nie wykazała.

Skutkiem ujemnej oceny naruszenia praw wyłącznych do wzorów wspólnotowych było oddalenie a limine żądania wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści.

Po pierwsze, wniosek o ujawnienie informacji został prawomocnie oddalony. Powódka nie wypełniła zatem antycypowanego w pozwie wniosku o wskazanie wysokości odszkodowania po wykonaniu postanowienia o udzielenie informacji.

Po drugie, kwota, jakiej powódka domagała się w punkcie III żądań pozwu, nie została wskazana, „sprecyzowana” w toku postępowania.

Tym samym żądanie w powyższym zakresie, Sąd oddalił na mocy art. 89 ust. 1 c) Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 w zw. z art. 287 ust. 1 pwp w zw. z art. 292 ust. 1 pwp a contrario i art. 6 k.c

Odnosnie powództwa wzajemnego

Na wstępie wskazać należy, że legitymacja procesowa czynna w zakresie powództwa wzajemnego nie była kwestionowana przez stronę przeciwną. Sąd pominął zatem dokumenty wykazujące okoliczności niesporne sięgające

legitymacji procesowej powódki wzajemnej, to jest umowę licencyjną, zmianę umowy spółki (dokumenty k. 289-302) z mocy art. 229 k.p.c.

Przyznanie nie budziło wątpliwości Sądu. Znajdowało potwierdzenie w treści dokumentów złożonych przez pozwaną – powódką wzajemną.

Za podstawę prawną stwierdzenia nieważności wzorów wspólnotowych powódka wzajemna wskazała art. 25 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2022 (dalej także Rozporządzenie). Zarzuciła, że wzory pozwanej wzajemnie nie posiadają cech nowości i indywidualnego charakteru.

Okoliczności spornych strona żądająca stwierdzenia nieważności wzorów wspólnotowych pozwanej wzajemnej nie udowodniła.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 b) Rozporządzenia, wzór uważa się za nowy, jeśli identyczny wzór nie został udostępniony publicznie - w przypadku zarejestrowanego wzoru wspólnotowego, przed datą złożenia wniosku o rejestrację wzoru, o którego ochronę się wnosi lub, jeśli wystąpiono o pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa.

Według ustępu 2, wzory uważa się za identyczne, jeżeli ich cechy różnią się

jedynie nieistotnymi szczegółami.

Braku nowości wzorów pozwanej wzajemnie nie podważyły wydruki stron internetowych złożonych wraz z pozwem wzajemnym.

Pozwana wzajemna zakwestionowała ich prawdziwość. Zarzuciła możliwość manipulacji komentarzy i zdjęcia do którego miał się odnosić. Brak było w niektórych wydrukach oznaczenia tożsamości komentatorów. Uwzględniając przy tym polski język komentarzy w odniesieniu do sklepów internetowych z Turcji, Austrii, zarzut prawdziwości wydruków pozostawał aktualnym.

Powódka wzajemna nie sprostowała w tym zakresie ciężarowi dowodu według art. 6 k.c. Nie zaoferowała notarialnych aktów z otwarcia prezentowanych stron internetowych, dyktując odmowę dania tym dowodom wiary. Nie wykazała w konsekwencji prawdziwości zarzutu braku nowości wzorów pozwanej wzajemnie.

Powódka wzajemna nie udowodniła także, by wzory pozwanej wzajemnie nie posiadały indywidualnego charakteru.

Przepis z art. 6 Rozporządzenia stanowi, że wzór jest uznany za posiadający indywidualny charakter, jeśli całościowe wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywiera na tym użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie - w przypadku zarejestrowanego wzoru wspólnotowego, przed datą dokonania zgłoszenia wzoru do rejestracji, od której wzór ma być chroniony lub, jeśli zastrzeżono pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa (litera b)).

Przy ocenie indywidualnego charakteru bierze się pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru (ustęp 2).

Po pierwsze, sięgając po wskazany zarzut, powódka wzajemna popadła w wewnętrzną sprzeczność. W odpowiedzi na pozew przedstawiła bowiem argumenty przemawiające za indywidualnym charakterem stosowanych przez siebie wzorów mimo, że podobnie jak w wydrukach stron internetowych, sięgały one po motyw (...) lub motyw (...).

Po drugie, żadne z prezentowanych przez powódkę wzajemną wzorów nie był identyczny ze wzorem pozwanej wzajemnie. Każdy wywoływał odmienne ogólne wrażenie w odniesieniu do wzorów pozwanej wzajemnie, niezależnie od braku udowodnienia daty ich publicznego udostępnienia.

Z tych przyczyn Sąd oddalił powództwo wzajemne na mocy art. 86 ust. 1 lit. b) Rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2022 w zw. z art. 25 w zw. z art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 Rozporządzenia a contrario w zw. z art. 479¹²⁵ k.p.c.

Odnosnie kosztów procesu

Sąd na mocy art. 100 zdanie 1 k.p.c., zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu. Żadne z powództw nie zostało uwzględnione, dyktując rozstrzygnięcie wg treści punktu III wyroku.

Z mocy art. 107 k.p.c. a contrario, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku interwenientów ubocznych o zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu. Strona powodowa, do której przystąpili, przegrała bowiem spór.